

skifteretten erklærer, at den pågældende overtager den privatretlige forsørgelsespligt over en særlivsarving efter den førstafdøde ægtefælle, sml. § 18, stk. 3, om uskiftet bo med førstafdødes mindrearige særlivsarvinger. Det er en betingelse, at ægtefællen overtager forsørgelsespligten i forbindelse med, at arvehenstanden gives. En overtagelse af forsørgelsespligten på et senere tidspunkt fører således ikke til, at en allerede etableret arvehenstand omfattes af stk. 3.

Forsømmer ægtefællen forsørgelsespligten, kan der blive tale om at pålægge denne at betale bidrag i medfør af lov om børns forsørgelse, ligesom statsforvaltningen efter lovforslagets § 37, stk. 3, kan anmode skifteretten om at bestemme, at den længstlevende ægtefælle skal udbetale arven.

I *stk. 4* fastslås det, at arvekravet efter § 35, stk. 1, som udgangspunkt er en ret til at få beløbet udbetalt kontant, når henstanden udløber. Forslaget indebærer, at livsarvingen ikke kan kræve at overtage boets aktiver til vurderingsbeløbet for det beløb, der er omfattet af henstanden, medmindre andet fremgår af et testamente oprettet af den førstafdøde ægtefælle.

Hvis en arving, der har et arvekrav omfattet af en henstand, skilles i henstandsperioden, skal arvekravet kursansættes og indgå i delingen på skiftet. Hvis arvekravet er arvingens eneste aktiv, må der foretages en opsat deling.

Hvis arvingen dør i henstandsperioden, tilfalder arvekravet arvingens arvinger som arv. Arvekravet må også i denne situation kursansættes.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 6.2. og 6.3.

Til § 37

Bestemmelsen omhandler ægtefællens sikkerhedsstillelse og behandlingen af tvister om sikkerheden samt behandlingen af sager om ægtefællens forsømmelse af en forsørgelsespligt over en umyndig særlivsarving efter den førstafdøde ægtefælle, jf. lovforslagets § 36, stk. 3, 2. pkt.

I *stk. 1* foreslås det, at der skal stilles fuld sikkerhed for livsarvingernes arvekrav. Skifteretten fastsætter sikkerheden og de nærmere vilkår herfor. Forslaget skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 39, hvorefter justitsministeren bl.a. skal fastsætte regler om sikkerhedsstillelsen.

Det bør endvidere påses, at sikkerheden stilles i så sikre aktiver, at senere konflikter om sikkerhedsstillelsen i videst mulige omfang undgås.

Den længstlevende ægtefælle bør som udgangspunkt tage initiativet til at foreslå, hvad sikkerheden skal bestå i. Den behøver ikke nødvendigvis at stilles

som en panteret, men vil i stedet kunne stilles som en bankgaranti eller på anden betryggende måde. Det typiske må forventes at blive, at sikkerheden stilles i form af pant i fast ejendom.

Ved afgørelser om sikkerhedsstillelse skal der tages hensyn til karakteren af det aktiv, der tilbydes til sikkerhed. Sikkerheden skal altid stilles i sikre aktiver, f.eks. fast ejendom eller obligationer. Også aktier eller anparter i et familieaktie- eller anpartsselskab kan efter omstændighederne stilles som sikkerhed.

Der stilles ikke krav om, at der ved tilbud om sikkerhed i fast ejendom altid skal indhentes en sagkyndig vurdering, idet dette i mange tilfælde vil være overflødig. I forbindelse med behandlingen af en tvist om sikkerheden kan skifteretten imidlertid efter anmodning fra en af parterne bestemme, at der skal foretages en sagkyndig vurdering ved en vurderingsmand, der udmeldes af skifteretten, jf. dødsboskiftelovens §§ 93-94. Udgifter til vurdering efter §§ 93-94 bør som udgangspunkt bæres af den længstlevende ægtefælle, men skifteretten kan træffe anden bestemmelse, jf. dødsboskiftelovens § 95, stk. 3. Dette bør navnlig kunne ske ved vurderingsanmodninger fra arvinger, når det viser sig, at vurderingen ikke fører til et andet resultat end det af ægtefællen hævdede, sml. herved § 95, stk. 3.

Sikkerheden skal opfylde dansk rets almindelige regler, herunder navnlig kravet om sikringsakt. Sikkerheden er stillet som andre fordringsrettigheder, herunder panterrettigheder mv., efter dansk rets almindelige regler og vil således være beskyttet i tilfælde af konkurs.

I *stk. 2* fastsættes det, at skifteretten tager stilling til tvister om sikkerheden. Bestemmelsen er rettet mod tvist, der opstår efter, at skifteretten har fastsat sikkerhed i medfør af stk. 1, f.eks. tvister, der opstår i forbindelse med omlægning af sikkerheden.

I *stk. 2, 2. pkt.* foreslås det, at skifteretten efter anmodning fra en livsarving eller statsforvaltningen, hvis livsarvingen er umyndig, kan bestemme, at den længstlevende ægtefælle skal udbetale arven, hvis der er sket en væsentlig forringelse af sikkerheden. Parterne i forbindelse med sagens behandling er den længstlevende ægtefælle og livsarvingen. Statsamtet er ikke part i sagen, selvom sagen er indbragt for skifteretten på statsamtets foranledning.

Det er som udgangspunkt overladt til parterne selv at følge udviklingen i sikkerheden.

Der er ikke fastsat særlige regler om overdragelse af arvekravet til tredjemand. For umyndige livsarvingers vedkommende gælder de almindelige regler i værgemålslovens kapitel 5 om formuens forvaltning og an-